

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

Klicsu Anna

Érdekes forgatókönyv

A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet
weboldalán:
podpress.hu/Klicsu-Anna

© 2008 Klicsu Anna
© 2008 Ad Librum Kft.
Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanevei.

A könyv adatai:

Szerző:	Klicsu Anna
Cím:	Érdekes történet.
Kiadás:	PodPress
Kiadási év:	2008
ISBN:	978-963-9888-25-8
Terjedelem:	184 oldal
Méret:	A5
Ár:	1990 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

KLICSU ANNA

Érdekes forgatókönyv

**Budapest
2008**

© 2008 Klicsu Anna

Szerzői kiadás

ISBN 978-963-9888-25-8

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Kiadási szolgáltatások:
PodPress (Ad Librum Kft.)

Borítóterv: Glied Viktor

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el
az alábbi címen:
<http://podpress.hu/Klicsu-Anna/>

Örök Múzsáimnak...

1

Csapó egy

Szervusz kedves látogató! Engedd meg, hogy bevezesselek abba helyiségbe, amelyben az éppen aktuális forgatásunk folyik! A történet teljesen lényegtelen és unalmas, de azért film lesz belőle. Ja, és persze, félreértés ne essék! Én nem vagyok idegenvezető, sem pedig szolga. Én azt teszem és mondom, amit akarok. Nekem nincsenek korlátjaim, és engem senki nem szabályozhat. Ha már itt tartunk, akkor bemutatkoznék. Nos, (torokköszörülés), kedves látogató, én vagyok a Mesélő. Nem egy mesélő, aki halál unalmas tényekkel terheli a népet, hanem a Mesélő vagyok. Majd megismersz (előre szólok, engem csak szeretni lehet, más esetben az illető távozik a történetből). Íme: az a két szerencsétlen, akik színészeknek vallják magukat, ott ugrálnak a rendező szavára. Meg lehet tekinteni. Addig leülök, és kipihenem a túlzottan fárasztó kisugárzásokat.

– *Ki gondolta volna, hogy a mai hétfői napom így fog kezdődni? Szerintem, ha én magam nem gondoltam, akkor senki más sem. De az, hogy ezen törpölök, minden bizonnyal nem változtat a tényen, hogy így kezdődött a hétfő. Utálom a hétfőt! Van olyan ember, aki kinevette már Garfieldot azért, mert utálja? Ha igen, az álljon elé,*

és beleengedek egy golyót. . . Szóval a mai reggel. Azt a mindenit, de rohadt hideg van! Ez is csak azért történhet meg, mert hétfő van.

– Ja, persze.

– Most mondd azt, hogy nincs igazam! Mondd, és meghalsz!

– Nem vagyok hülye. Nyilván nem fogom azt mondani, hogy idézem „nincs igazad”, mert meghalok. Hülye pedig nem vagyok.

– Ezt azért gondold még át. De látom, hogy te nem látod át a rendszert, ami alapján felvázoltam életem egyik alapkövét. A hétfő tehet mindenről.

– Akkor is, ha kedd van ma?

– Az most ki a fenét érdekel? A lényeg, hogy a hétfő az oka min-
dennek, ami nem jó. Érted már?

– Aha, persze.

– Mi van már? Nem tudsz mást mondani csak, hogy „ja, per-
sze” és „aha, persze”? Esküszöm, nem fog sokáig tartani az életed
mellettem.

– Totálisan nem vagy normális. . .

– Mondd még egyszer, és ennyi volt neked! Mondd, ha mered!

– Totálisan nem vagy normális.

– Jó, köszi, ennyi elég lesz!

– Mi az, hogy ennyi elég lesz? Még csak most jöttem volna bele,
hogy szétloccsanthatom a pofáját, és leállítasz?

– Hé! Állj le a dumával, oké? Én vagyok a rendező. Ha azt mon-
dom „elég”, akkor elég.

– De. . .

– Nincsen de! Menj a helyedre! Ha kellesz, majd szólunk. . .

És ezzel tovabaktatott a jelenleg készülő film egyik főszerep-
lője (aki megköszönheti a rendezőnek, hogy nem a WC-t takarító
férfi szerepét kapta meg). Egyébként teljesen mellékesen a másik
szintén egyik főszerepet magán hordozó férfi is mellette gyalog-
olt. De ez persze senkit nem érdekel.

– Mi az, hogy elég belőlem? Én komolyan nem értem. . . Belőlem
elég? Nincs olyan, hogy valakinek elege legyen belőlem! Én vagyok
a hatalmas és mindenek felett álló. . .

– Na ki vagy te? Azt se tudod, miről beszélsz. Inkább csönd-
ben maradhatnál egy kicsit. Egész nap a hangodat hallgatom, hogy

hogyan is ölnél meg, ha megtehetné. Legalább a szünetekben befoghatnád egy picit!

– Hogy mondhatasz nekem ilyet? Nekem érzékeny lelkem van! És akkor is én vagyok a nagyobb színész. Nem is értelek! Komplet hülve vagy!

– Lehet, de én legalább be tudom fogni!

– Mert azt hiszed, én nem?

– Nem hiszem, tudom!

– Jó, akkor fogadjunk, hogy...

– Oh, de jó, hogy pont itt jönnek! Antonio, önt keresi a rendező úr.

– Mondtam, hogy belőlem nem elég. Mikor is küldött el? Két perce, talán? Hát igen, felülmúlhatatlan és pótolhatatlan vagyok.

– Erről szó sincs. Csak ott hagyta a gusztustalan piáját. A művész úr igencsak mérges miatta, mert kiömlött, és a cipőjére is került.

– Ja, az más. Na pá emberek! Ne féljete! Néhány pillanat, és visszatérek!

– Pont attól félek...

– Megértem, Öcsi.

– És nekem mi mondanivalód van?

– Áh, igazából semmi. Csak gondoltam, megmentelek Tonitól.

– Igazán rendes gondolat. Köszönet érte. Bár, szerintem ő előbb távozott volna sírva, mint én.

Na jó, elég lesz itt a rizsából. Ezt már kezdem unni. Egy kicsit változtatunk! Mi lenne, ha az előbb érkezett nő meg Öcsi... Uramisten! Milyen név az, hogy Öcsi? Szerintem iszonyatosan szánalmat keltő. Bezzeg a Mesélő, na az, inkább tiszteletet keltő. Szóval mi lenne, ha a nő és ez a szerencsétlen mondjuk, összejönének? Szerintem izgi lenne. Lássuk csak!

– Igazából, arra gondoltam, hogy talán azt a múltkori alkalmat, amit lemondtál, nos, bepótolhatnánk...

– Mármint arra gondoltál, hogy menjünk el vacsorázni? Együtt?

– Igen...

Ez micsoda egy nyomoronc! Komolyan. A lánynak kell őt meghívnia? Emberek, hát mi ez itt? Na jó, egy kicsit átvesszem Öcsi be-

szélőkéjét. Megoldom a hatalmas problémáját a nőkkel. De csak, mert olyan jó szívem van.

– *No idefigyelj, szívi! Te azon elmékedtél az elmúlt órákban, hogyan hívj el vacsorázni?*

– *Hát, én igazából. . .*

Talán a nő szerepét is át kellene vennem. Nem, még nem. Meglátjuk, mi lesz. . .

– *Nem értelek. És mi ez a hang? Naná, hogy elmegyünk. Illetve, mégsem. Én foglak elvinni téged. És ha minden jól megy, nem csak a vacsoraidőt fogjuk együtt tölteni. Ha érted, mire gondolk.*

Egy jó kis kacsintást! Ez az! Zseni vagyok, vagy zseni vagyok? Na, most jön az a rész, amikor megragadom a nőt, és egy akkora mindenki tudja, hogy mit adok neki, hogy beleszédül. Esküszöm, a város legnagyobb csábítójává kellene kinevezni engem. . .

– *Mesélő! Mit művelsz? Nem avatkozatsz bele a történetbe! Tudod jól, hogy az az én melóm, nem a tied. Állítsd le magad, vagy kiírlak az egészségből!*

– *De hát én csak. . .*

– *Nincsen de! Világos? A te feladatod nem ez! Megérttetted?*

– *Megérttettem. . .*

– *Megérttettem mi?*

– *Megérttettem, író.*

– *És?*

– *Sajnálom, hogy beleszóltam az általad megalkotott történetbe, melynek magasztosságát a lényem nem képes felfogni, így színvonalban sem képes alkotni ahhoz hasonlót.*

– *Rendben. Elnézem a hibát. Többet ne forduljon elő!*

– *Nem fog. . .*

A Mesélő szerepe mindig nehéz. Ezt tudom én is. Úgy gondoltam, hogy saját személlyel ruházom fel, hogy egyszerűbb legyen neki is. De a kis megátalkodott kihasználta a túlzott jólétet. Minden bizonnyal akkor művelte ezt, amikor egy csöppet elbóbiskoltam. Na, folytassuk a történetet!

– *Mesélő!*

– *Igen, író?*

– Nehogy megsértődj nekem! Az alakításod egész jól sült el. Állj talpra, szedd össze magad, és folytasd a dolgod!

– Igenis, író!

– Mesélő!

– Igen, író?

– Nagyobb kedvvel! Mintha élveznéd is!

Most kiadtam magamból egy olyan hangot, mintha élvezném. Igazából élvezem is, csak nem akkor, amikor az Író figyel. Az én feladatomból az, hogy előrébb vigyem a történetet, így az írónak csak a párbeszédekre kell koncentrálnia. Micsoda egy beteges gondolkodás. Másokkal elvégeztetni a nehéz melót. Húha, remélem, ezt nem látja! Nos, hol is tartott a történet? Segítene valaki, hogy hol tartottam a mesélésben?

– Most néztük meg a két szerencsétlent, akik színészeknek hívják magukat, és ön, Mesélő leült, hogy kipihenje a túlzottan fárasztó kisugárzásokat.

– Oh, köszönöm, kedves látogató!

Jaj ne már! Ezzel megdőlt az a tény magában hordozó kijelentésem, hogy a látogatók hasztalanok, és semmire nem jók. És tessék, most kisegít az egyik. Ez ciki. Persze ez sem érdekel senkit. Na, akkor folytatom a mesélést. Közben Toni barátunk a rendező urat próbálja kiengesztelni, mivel az eredeti olasz bőr csukáját leöntötte a gusztustalan itókájával (Toni gusztustalan itókája: egyharmad rész Fanta, egyharmad rész Coca, egyharmad rész titkos hozzávaló). Szóval a cselekmény itt folytatódik.

– Hányszor elmondtam már, hogy ezt a gusztustalan, visszataszító, hányingerkeltő kotyvalékot ne hagyd el! Hányszor mondtam el?

– Jaj, ugyan már! Szerinted van, aki számolja, hogy hányszor ismételsz el egy mondatot? Egyébként is van fontosabb dolgom, mint rád figyelni, már bocs. Például ott van az a helyes női operatőr. Hello!

– Toni! Mit művelsz? Ha nem vetted volna észre, most éppen a sárgaföldig szidlak. Na jó, akkor most lenyugszom, és elmondom, hogy mit találtam ki, amikor olyan szinten felbosszantottál azzal, hogy tönkrement a cipőm, hogy még új gondolatomban is támadt.

– Na látod! Azért hagytam itt, hogy új gondolatod legyen.

– Kussolj már! Hol van Öcsi?

Sajnálatos tény, hogy elfelejtettek szólni Öcsinek, mivel én éppen randit szerveztem neki rajta keresztül. Ezt az apró hibát kijavítjuk. Szóval ott jött a rendezővel szemben a másik főszereplő. És már ott is áll mellette, és hallgatja a szavát.

– Fiúk! Őszinte leszek. Elegem van Toniból. Öcsi, veled semmi bajom nincs, de az a helyzet, hogy ti csak együtt mozoghattok, mivel a filmemben is társak vagytok. Szóval, ha Toni repül, akkor téged is kirúglak. Tudom, hogy totál logikátlan, de nem érdekel, elvégre én vagyok a rendező.

– Szarűg, Öcsi!

– Toni! Szóval, arra gondoltam, hogy talán igazából is elmehetnétek oda, ahol a filmemben hónapokat töltötök. Talán lehetne egy, vagy néhány hét. Azt még nem találtam ki, mennyi.

– Igazából oda?

– Há' ja. Szerintem sokat változtatna Tonin, ha látná, hova is fog kerülni. Persze, csak a filmben. Ja, és lássátok, milyen gondoskodó vagyok... Mint egy jó apa... Szóval már el is intéztem a papírokat, így hamarosan indultok is. Menjetek haza, csomagoljatok, és itt találkozunk holnap reggel, mondjuk, őőőő

– Mi az, hogy odaküldesz minket? Meg vagy húzatva? Én ugyan nem megyek oda, az már biztos!

– Jó, akkor kiteszlek a filmből.

– Hol is van cím szerint?

– Majd a sofőr odavisz titeket. Ja, és saját ruha nem kell, majd kaptok ott. Úgy kell kinéznie mindennek, mintha nem is egy megál-lapodás miatt lennétek bent. Értve vagyok?

– Igen.

– Tudom, Öcsi, benned biztos voltam, hogy megértetted. Toni?

– Hogy én, a nagy tiszteletben és becsben tartott Toni, a hatalmas színész, terepmunkára menjek! Ez hallatlan! De, ha választanom kell, hogy megyek vagy kiteszel a filmből, nos, akkor megyek.

– Én is így gondoltam. Holnap nyolc órákor. Ne késs, Toni!

– Reggel nyolckor? Nem vagy normális.

– Nem az én normálisságomról van szó...

– És mi az, hogy ne késsek? Mintha Öcsi nem tudna elkészni. . .

– Ő még soha nem késett. Ellentétben veled, aki majdnem mindig elkésik. Kivéve, ha ebéd van, vagy rendezvény rengeteg ingyen kajával és piával.

Persze az, hogy most mi is van, mint helyzet, teljesen érthetetlen. Tehát az én feladatomban, hogy megmentsem a biztos tudatlanságtól a kedves látogatót. Szóval. . . A történet menete szerint a két teljesen agyalágyult főszereplőnk börtönbe kerül majd. Szegények. . . Igazából nem értem, az Író miért bántja őket ennyire. Nem is az én dolgom. De éppen elég ennyit tudni ahhoz, hogy tovább mehessen a cselekmény. Tehát, akkor kezdődhet is az igazi történet!

2 Csapó kettő

Vegyük fel a fonalat, amely egyesek szerint soha nem is volt meg, így újra felvenni sem tudom. De kit érdekel, hogy mások mit mondanak? Szóval a két szörnyen szerencsétlen megérkezett reggel, egy-egy csomaggal mind a kettő. Ja, nem is, bocsánat. Ez a kijelentés nem felelne meg Antonio személyének. Szóval Toni barátunk négy hatalmas bőrönddel állított be, de a rendező számára csak a legszükségesebb dolgait átcsomagolta a legkisebbe. A bőröndről csak annyit, hogy inkább egy bevásárlóközpontból származó zacskóra hasonlított. Öcsié bőrből volt (igazi, kézzel varrott). Közben egy kis beszélgetés burjánzott ki a két főszereplő között... Illetve burjánzott volna, ha hajlandóak lennének beszélni is, nemcsak csendben duzzogni az ingyenes fuvar alatt! Na, tessék szépen elkezdni beszélgetni!

– Szóval...

– Szóval mi?

– *Ne sürgess! Ez nem egy jelenet! Ki kell találnom, hogy mit mondjak. Egy kicsit hagyj gondolkozni!*

– Gondolkozni? Miről beszélés?

– Jó, ne szívass már! Szóval, arra gondoltam, hogy... Őőő. Akkor, mi egy cellában leszünk?

– Nézd, Toni, igazából fogalmam sincs. De nem is túlzottan érdekel! Lassan kezdem azt hinni, hogy jobb lenne bárki mással egy cellában együttlakni, mint veled!

– Ezt most miért mondd?

– Még kérdés, hogy miért mondom? Mert elviselhetetlen vagy! Egy percre sem tudsz csendben lenni, és ezt már nem bírom!

– Hogy mondhatod ilyet? És hogy beszélhetsz így velem? Velem, aki nagyobb színész vagyok, mint te! Hogy képzeld?

– Nem érdekel a hatalmasságod, amit csak te képzel magadnak és valójában nincs is. Nem létezik. Érted? Vagy értelmezem neked?

– Jó, jó. Nem kell úgy rám támadni. Nehéz gyerekkorom volt.

– Kit érdekel? Kérlek, mondd meg! Ki a fenét érdekel az, hogy neked milyen gyerekkorod volt? Ki nem tesz rá magasról? Mert én igen. Tehát engem nem érdekel! Nem érdekel!

– De...

– De nem érted, hogy nem érdekel? Nem érdekel és kész! Nekem ne beszélj erről! Nekem sem volt a legboldogabb és legszebb a gyerekkorom. Na és? Ez sem érdekel senkit...

Bocsika, csak gondoltam, szólok, hogy már vagy fél órája unatkozom, amíg ezek ketten a gyerekkorukról beszélnek. Nekem nem is volt gyerekkorom... Van valakinek egy zsebkendője? Na jó, lásuk, mit felel Toni a „vadászokra”. Nem mintha én nem tudnám előre, hiszen én vagyok a Mesélő. De ez mellékes.

– Hogy érted, hogy senkit nem érdekel a gyerekkorom? Pedig direkt erre a célra kitaláltam egy egészen kapós gyerekkort. És akkor az a sok riporter?

– Azoknak csak a riport kell. Mindegy nekik, hogy igaz vagy sem.

– Most összetörted a szívem...

– A midet?

– Ne legyél már ilyen gonosz! Én igenis egy érző lény vagyok.

– Ja, persze.

– Tessék, megint kezdted?

– Mit? Már megint mi van?

– Már megint csak annyit mondtál „ja, persze”.

– Na és? Most mégis mit kellene mondanom? Ne idegesíts fel, oké?

Na jó, ezekből mostanra éppen elég ennyi. Úgy döntöttem, hogy most megérkeztek az útjuk végállomásához.

– Már meg is érkeztünk?

– Jaj, ne kezdj nekem hisztizni! Igen, megérkeztünk.

– Megérkeztünk? Hogyan megérkeztünk? Ez nem lehet igaz! Nem érkezhettünk meg máris!

– De ha egyszer tényleg megérkeztünk! Mit is mondtam arról, hogy mi lesz akkor, ha hisztizni kezdesz?

– Nem mondtál semmit. És én úgy találom, hogy igenis hisztizhettek! Elvégre börtönbe megyünk, ha nem fogtad volna fel! Börtönbe! Cellába! Érted már?

– Én eddig is értettem. De ha nem állítod le magad, nos...

– Miért kellene magam leállítani? Én nem megyek be!

– Dehogynem, bejössz! Emlékszel? Ha nem jössz be, nincs film. Ha nincs film, nincs gázi sem. És ha te nem jössz be, akkor én sem folytathatom a filmet. Szóval bejössz szépen. Vagy a saját akaratodból, vagy berángatlak. Melyiket választod?

– Ha be tudsz rángatni, ám legyen.

Toni olyan magabiztossággal ült le a járdára (mert egyébként közben kiszálltak az autóból, ami rögvest el is hajtott), hogy talán több második világháborús német hadtest sem tudta volna elmozdítani. Természetesen a történet nem folytatódna, ha Öcsi személye nem érne fel legalább annyi német hadtest erejével, mint amennyit az előbb említettem szám nélkül. Talán egy kis orosz vér is rejlik benne. Szóval a következő percben megragadtatott Toni füle, és női sikoltásokra hasonlító hangok hallatását kezdte meg az eseményt elszenvető alany.

– Engedj el! Engedj el! Hallod? Engedd el a fülem! Szerinted hogyan fogok kinézni, ha egy fülem marad? Hogyan fogok így elcsábítani számos gyönyörű nőt?

– Hogy mit, hogyan fogsz tenni? Miről beszélsz? Na jó, ezt már kezdem unni. Innen már amúgy sincs kiút. Szívás!

És Öcsi előző hozzászólásával együtt beléptek az épületbe, ahol a kezükbe nyomták az egységes kis narancssárga ruhákat...

Vagy legyenek inkább csíkosak? Ki mit gondol erről? Szerintetek milyen mintája legyen a börtönben viselt ruhájuknak? Na mind-egy, most narancs lesz. Holnap majd csíkos. Aztán majd olyan, amelyet kitalálok éppen. Szóval a szereplőink már bent is vannak a helyükön, ahova el kellett őket juttatnom. Megyek egy picit pihenni, és kérvényt nyújtok be az Írónak, hogy az én börtönbeli sorsom azért jobb legyen, mint egy átlagos rabnak. Elvégre én vagyok a Mesélő! És azért a Mesélőnek mégis több minden kijár, mint egy rabnak. Ezt meg kell hagynunk.

Szóval kérvény megfogalmazása indul!

*Oh, magasztos és mindenre képes Író! Azzal a ké-
réssel fordulok feléd, hogy teljesítsd egy hatalmas óhajo-
mat, melynek jóváhagyásával megkönnyebbülne a bör-
tönben eltöltendő időm. Szó, ami szó: egy olyan szék-
et szeretnék, amilyen a rendezőnek volt a Csapó egyben.
Rögtön beleszerettem. . . Éreztem, hogy ő sem közömbös
irántam. Kellene még egy körömrészelő is, mivel kény-
szeres vagyok a kezemre. Nem tehetek róla! Elvégre én
egy kitalált valami vagyok, így nem én tehetek erről. Az-
tán. . . Szeretnék egy jó kis sapkát is, valami olyat, ami-
lyet szintén a rendezőn láttam. Nos, azt hiszem, a listám
csupán ennyiből állna. Akarom mondani, a kérvényem.
Kérlek, minden csodálatos szó és mondat megalkotója,
szánj meg ezekkel az apróságokkal! Csodálattal:*

a Mesélő

Természetesen az Író figyelembe vette a listámat, és megkap-
tam mindent! Hát nem fantasztikus? Igazán boldog életem van.
Mindenem megvan, amire csak vágytam. Ez csodálatos! És ez a
szék. . . Oh, milyen gyönyörűséges és magasztos! Arról nem is
beszélve, hogy milyen kényelmes! Ki se szállok majd belőle! Na,
megyek megkeresni a két szerencsétlent. Minden bizonnyal már
beilleszkedni próbálnak. Talán már beszélgetéseket is folytatnak
a rabtársakkal. Majd jövök!

3

Csapó három

Megtaláltam a két őseemberre emlékeztető szénalapú egységet. Ahogy már említettem, és gondoltam, beszélgetni kezdtek a rabtársakkal. Illetve csak kezdtek volna, ha nem kapott volna Toni már az első néhány cellában töltött percében egy akkora maflást, hogy a feje is háromszor körbeforgott a saját testének tengelye körül. Jellemző. . .

– *Mert ugye mondtam, hogy ne tedd! Ugye mondtam? Megmondtam. Én megmondtam. Ugye?*

– *Jó, most azzal rohadt sokat segítesz, ha papolsz nekem arról, hogy „én ugye megmondtam”. Megmondtad! Jó, megmondtad! Inkább segíts elállítani a vérzést!*

– *Már miért segítenék? Na jó, tartsd a fejed! Ez is csak te lehetsz. . . Egyetlen pofontól már vérzik a szád. Hihetetlen. . .*

Na jó, ez így nekem nem tetszik. Szóval egy kicsit felpörgetem az eseményeket, mert ez számomra túl van az unalmas jelző felső határán is. Szóval a történetbe belép még egy személy. Persze önszántából, mert úgy akarja. És persze maga az Író is így képzelte el.

– *Psztt!*

– *Mi van már megint? Ne mondd nekem, hogy pszt. Ha fáj, magadra vess!*

– *Nem is én mondtam!*

– *Hát akkor ki?*

– *Pszt!*

– *Mi van?*

Megpillantottak egy teljesen jellemtelen szürke egyedet az egyik cella sarkában, aki az elmúlt öt másodpercben hússzor mondta ki, hogy „pszt”, és ebből kétszer hallották meg azok, akiknek jelezni akart ezzel. Szóval az ürge vékony, és láthatóan retteg valamitől. Szerintem a gondolattól, hogy valaha szembesülni fog a saját külsejével. De most ennyit belőlem, lássuk tovább a fejleményeket!

– *Hát, őőő, én őőő. . .*

– *Igen? Te?*

– *Arra gondoltam, hogy talán segíthetnék nektek. . .*

Elővette azt a nézését, amelyet mindenki a Shrek című animációs filmből ismer a Csizmás kandúr nevű szereplőtől.

– *Rohamkukac!*

Ez most megint mi? Tudom, én a közelébe sem érhetek annak a gondolatkörnek, amelyet az Író lát maga előtt minden sor levésére előtt. Na de, hogy egy szereplőt „Rohamkukacnak” nevezzen el! Ő tudja. . . Az én dolgom az, hogy elmondjam, ki is ő, meg mi is ő. Szóval ez a Kukac lény az, aki megszólította a két főszereplőnket. És az, aki neki szólt, a felettese. Az ura és parancsolója, aki nem más, mint a Fekete Sas. Elég agyalágyult nevek ezek, de azt hiszem, az Írónak pont ez volt a célja. . .

– *Menjél helyedre azonnal, de nagyon gyorsan!*

– *De Sas. . .*

– *Mi az, hogy de Sas? És amúgy is! Neked nem Sas vagyok, csak egyszerűen Sas, hanem Uram! Világos, kiskukac?*

– *Én csak. . .*

– *Üljél már rá a szádra, kiskukac! Fogd már be a bagólesőd! Nem tudod két percre összeszorítani a gusztustalan kis szádát?*

– *De.*

– *Nagyon helyes! Akkor tedd is azt! Most pedig, ahogy már mondtam: helyedre!*

És ezzel elkullogott az előbb említett vékonyka csúszó-mászó lényecske a „helyére”, és a további percekben (inkább órákban, vagy ki tudja meddig, mert még az Író sem tudja) csendben ült a kis vackán a sarokban, duzzogva a sértődöttségtől, hogy nem beszélhet ő. Szóval ez az úgynevezett Fekete Sas valami nagy góréhoz hasonlító valaki. Legalábbis nagyon azt hiszi magáról, hogy kiskirály. Vagy azt, hogy a legnagyobb.

– *Csá Fiúk! Nyugi, beszéltem velem a börtöndiri, én leszek a segítőök idebent. Megmutatom, mi hol van, mi hogy működik, meg minden hasonlót.*

– *Remek. Legalább van valaki, aki nem fog minket megverni.*

– *Azt nem mondtam. Egy jó püfölés mindig belefér a napi programba. Azt nem ígértették meg velem, hogy ne verekedjek.*

– *Hát, az remek. De ugye azért jóban leszünk?*

– *Nem ígérek semmit. . .*

Kiült az arcára az a nagyon nagy gúnyt kifejező mosoly. Egyébként ez a Fekete Sas rabtárs nem éppen szimpatikus alak. Hoppá. . .

– *Mesélő!*

– *Igen, Magasztossága?*

– *Már megint mit műveltél?*

– *Hogy én?*

– *Nem, majd magamtól kérdezek ilyet. . . Persze, hogy te!*

– *Alkottam, amíg aludtál.*

– *És mit is beszélünk meg arról, hogy mit tehetsz és mit nem?*

– *Hát, ő, izé. . .*

– *Pontosabban arról, hogy mit NEM tehetsz?*

– *Hogy nem alkothatok?*

– *Pontosan! És miért nem?*

– *Mert nem vagyok képes olyan briliáns ötletek kiötlésére, mint te. És a cselekmény teljes sorát sem látom úgy, mint te.*

– *Pontosan! Tehát most mit fogsz tenni?*

– *Elmesélem a Látogatónak, hogy ez csak az én fantáziámban létezett.*

– Nagyon helyes! Pontosan tudasd szépen, hogy hol is tart a történet az eredeti változat alapján!

– Igenis. . .

– Nagyon köszönöm Mesélő, hogy azt teszed, ami a dolgod!

– De hát én csak. . .

– Nincsen de! Én megalkotom, te elmeséled. Ezt fogalmaztuk meg a munkaköri leírásodban is, együtt.

– Sajnálom, többet nem fordul elő!

– Remélem is! Most pedig nyomás dolgozni! Munkára fel! Előtünk van még sok-sok oldal, rengeteg feladattal.

– Hát rendben, akkor elmondom, hogy hol is tart valójában a történet. . .

Az igaz, hogy megtaláltam a két főszereplőnket, és hogy Toni-nak bemostak egyet (igaz, ezt csak most hagyta jóvá az Író). Szóval már elfoglalták a saját celláikat, és azon tűnődnek, vajon mi a fészkes búbánatot fognak művelni, amíg itt lesznek bent. Toni nagyon rosszul viseli ezt az egészet. Be se akart jönni, bent maradni pedig pláne nem. Olyan, mint egy hisztis. . . Mindenki tudja, mi. Tehát a cselekmény onnan folytatódik, hogy a két szerencsétlen ismét egymással szócsatázik. De ez persze senkit nem érdekel. Szóval majd akkor jelentkezem ismét, ha valami értelmes is lesz, amit érdemesnek találok elmesélni a nagyra tartott Látogatóknak, Hallgatóknak (vagy akárminek is nevezzem őket). Addig megyek, szerzek valamit inni, hogy később a piámmal együtt visszatérhessek az Írótól megkapott rendezői székembe unatkozni. Na, mindjárt visszatérek. Lehet, hogy csak napok múlva jövök. . .

4

Csapó négy

A közvetlen ez utáni napokat azzal töltötték a szájalmas és szerencsétlen főhőseink, hogy a rabok történeteit hallgatták végig. Sajnálatos módon azt is közölnöm kell, kedves Hallgató (már ha van még olyan, aki nem unta meg a beszámolómat erről a borzalmas történetről), hogy Öcsi minden rabnak megpróbál tanácsot adni, legalábbis megpróbálja megérteni őket. Az okokat és az okozatokat. Hogy mit miért tettek, amiért végül idekerültek. Szóval a következő úgy néhányszor tíz oldal mind erről fog szólni. Na de nem is beszélek tovább. Még csak annyit jegyeznék meg, hogy amíg a „kedvenc” szereplőink eme csodálatos élményeket élhetik át, addig én itt poshadok ebben a gyönyörű rendezői székben, kezemben egy Coca-Cola által piacra dobott papírpohárral, benne a nedűvel. És szörnyen unatkozom. Remélem, az Író nekem is ad nem sokára valami sokkal élvezetesebb mesélnivalót is, mert ez nem jelent nagy kihívást a számomra. Már pedig én, mint a Világ egyik legkiválóbb (ha nem az abszolúte legkiválóbb) Mesélője a kihívásokat szeretem. Amiken görcsölnie kell a hatalmas tudású agyamnak. És ez, lássuk be, nem egy olyan történet,

LEGYEN ÖN IS SZERZŐNK!

Az Ad Librum PodPress szolgáltatása keretében mindazt kínálja, ami kéziratából professzionális könyvet hoz létre:

- könyvészet (ISBN beszerzés, vonalkód készítés, kötelespéldányok kezelése, helyes címnegyed és bibliográfiai adatok);
- szöveggondozás (gépelési, nyelvtani, központosági, nyelvhelyességi, stiláris hibák javítása, egységesítés);
- tördelés (megfelelő oldal és tükör kialakítása, szövegközi helyes tipográfia, jegyzékek létrehozása, képek szkennelése);
- borítótervezés (beleértve a jogtisztá illusztráció beszerzését, együttműködésben a szerzővel);
- digitális nyomtatás (Xerox színes és fekete gépeken többfajta méretben és kötészettel);
- marketing (külön weboldal minden szerzőnek, boltmarketing, letölthető részlet (mint ez a pdf fájl is), hírlevél, prospektus);
- terjesztés (saját online könyvesbolt, partnerboltok és könyvesboltláncok).

A végeredmény olyan könyv, amely megfelel a kiadói és könyvterjesztői elvárásoknak.

KÖNYVEK KÍVÁNSÁGRA!

A kívánság szerinti digitális nyomtatás egyszerre csak kis sorozat (20-500 példány) finanszírozását igényli, a gyors utánnyomások révén pedig korlátlan ideig a könyvpiacon tarthatóvá válik a kötet.

További információ:

<http://podpress.hu/>

<http://adlibrum.hu/>

Ad Librum Kft. irodája

Porta Irodaház 5. em. 17. 1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.

Tel: (06-1) 814-2590, (06-20) 510-1558. Email: info@adlibrum.hu

ADJA KI KÖNYVÉT!

Szerzői és intézményi kiadások gondozása